

O to modłę się, aby wasza miłość coraz bardziej i bardziej obfitowała w głębszym poznaniu i wszelkim postrzeganiu, i w rozróżnianiu tego, co istotne, abyście byli czysti i bez zarzutu na dzień Chrystusa, napełnieni owocem sprawiedliwości przez Jezusa Chrystusa, dla chwały i wywyższenia Boga. **(Flp 1,9-11)**

06. Refleksje o zbawieniu

Mówiliśmy dotychczas • o predestynacji, przeznaczeniu – połączenie wszechwiedzy Boga i naszego wyboru; o • wieczności, czyli zupełności, całości, o doskonałym życiu bez końca w bezpośredniej obecności Boga; • o trójjedyności Boga i człowieka, jako warunku wkroczenia transcendentnego Boga w naszą doczesność oraz • naszej jednorodności z Dawcą Życia.

Oczywistą rzeczą jest, że punktem kontaktowym, miejscem spotkania wieczności i doczesności jest Biblia, Pismo Święte, które w człowieku wywołuje postawę wiary, zaufania. Dlatego musiał zstąpić Duch Święty, aby uzdolnić człowieka do wkroczenia w duchową rzeczywistość w Chrystusie.

W zakończeniu poprzedniego rozważania powiedzieliśmy, że

- jednorodność – to mieszkać w Chrystusie, a On w nas;
- jednorodność – to prawda w miłości, zaufanie, miłość;
- różnorodność oznacza, że każdy z nas jest inny i ma inną posługę.
- Jezus jest osobowością swego Ciała – to nie wypadkowa naszych osobowości;
- Jezus działa poprzez jednorodne Ciało.

Bóg włożył w nas swe tchnienie w akcie stworzenia i powtórzył to w dzień Pięćdziesiątnicy. Jego Duch rozmawia z naszym duchem (1 Kor 2,11). Udziela nam objaśnień słów w Piśmie i przypomina to, co należy wiedzieć i czynić.

Dlatego możemy powiedzieć o sobie: jesteśmy myśli Chrystusowej.

Dlatego możemy wyznawać codziennie, że jesteśmy dziećmi Bożymi i w pełni to się ujawni w Dniu, gdy zobaczymy Pana bezpośrednio.

Dlatego mieszkamy w Bogu, a On w nas, dlatego Jego natura miłości rozwija się w nas i dojrzewa.

Dlatego na tym świecie jesteśmy tacy jak On – ale nie jesteśmy Nim.

A owego Dnia stanimy przed Nim i usłyszymy: Wejdz, sługo dobry i wierny, do radości Pana swego!

Wejść do radości Pana – czyli do stanu uwielbienia, oglądać Jego chwałę (J 17).

Ef 1,12.14. 12 Abyśmy się przyczyniali do uwielbienia chwały jego, my, którzy jako pierwsi nadzieję mieliśmy w Chrystusie. 14 Który jest rękojmią dziedzictwa naszego, aż nastąpi odkupienie własności Bożej, ku uwielbieniu chwały jego.

- Nasze zbawienie od grzechu osadzone jest w przeszłości – zostałem zbawiony, gdy wyznałem Jezusowi swoje grzechy i doznałem oczyszczenia Jego krwią; jestem zbawiany, gdyż moja osobowość doznaje przemiany na wzór natury Chrystusa; oraz będę zbawiony, gdy dotrę do końca swoich dni i stanę przed moim Panem.

Tt 3,4-7. 4 Kiedy jednak objawiła się dobroć i miłość naszego Zbawiciela, Boga, 5 nie dzięki sprawiedliwym uczynom, które wykonaliśmy, lecz zgodnie z Jego miłosierdziem, zbawił On nas przez kąpiel odradzającą i odnawiającą w Duchu Świętym. 6 Wylał Go na nas obficie przez Jezusa Chrystusa, naszego Zbawiciela, 7 abyśmy usprawiedliwieni dzięki Jego łasce, zgodnie z nadzieją stali się dziedzicami życia wiecznego.

Zauważmy, że chrzest wiary i chrzest w Duchu Świętym nawiązują do przyszłości, o czym świadczą wyrazy: „nadzieja” i „dziedzictwo”. Odradzająca i odnawiająca kąpiel w Duchu Świętym oczyszcza nas tu i teraz, ale również oczyszcza od przeszłości i obdarzając mocą na teraźniejszość, ale przygotowując również nas na przyszłość.

W Nowym Testamencie pojęcie „zbawienie” zakłada ciągłość, nie jest to punkt, po którym jesteśmy „bezpieczni”, lecz „proces”, w ciągu którego jesteśmy „ocalani”.

Na pytanie: Czy jesteś zbawiony? – należy odpowiedzieć: Czy masz na myśli „soteis”, „sesomenos”, czy „sozomenos”? Czyli: Czy masz na myśli to, że zostałem zbawiony, jestem zbawiany, czy to, że będę zbawiony? Musimy uwzględnić czas przeszły, teraźniejszy i przyszły czasownika „zbawić”, bowiem tak on występuje w Nowym Testamencie.

(Rz 8,23-24) A nie tylko ono, lecz i my sami, którzy posiadamy zaczątek Ducha, wdychamy w siebie, oczekując synostwa, odkupienia ciała naszego. 24 W tej bowiem nadziei **zbawieni jesteście**; a nadzieja, którą się ogląda, nie jest nadzieją, bo jakże może ktoś spodziewać się tego, co widzi?

(Rz 5,8-10) Bóg zaś daje dowód swojej miłości ku nam przez to, że kiedy byliśmy jeszcze grzesznikami, Chrystus za nas umarł. 9 Tym bardziej więc teraz, usprawiedliwieni krwią jego, **będziemy** przez niego zachowani od gniewu. 10 Jeśli bowiem, będąc nieprzyjaciółmi, zostaliśmy pojednani z Bogiem przez śmierć Syna jego, tym bardziej, będąc pojednani, **dostąpimy zbawienia** przez życie jego.

(1 Kor 15,1-2) A przypominam wam, bracia, ewangelię, którą wam zwiastowałem, którą też przyjęliście i w której trwacie, 2 I przez którą **zbawieni jesteście**, jeśli ją tylko zachowujecie tak, jak wam ją zwiastowałem, chyba że nadaremnie uwierzyliście.

(Ef 2,8) Albowiem łaską **zbawieni jesteście** przez wiarę, i to nie z was: Boży to dar;

(Flp 2,12) Przeto, umiłowani moi, jak zawsze, nie tylko w mojej obecności, ale jeszcze bardziej teraz pod moją nieobecność byliście posłuszni: z bojaźnią i ze drżeniem **zbawienie swoje sprawujcie**.

- Poprzez nawrócenie do Jezusa zostajemy oczyszczeni od grzechów, narodzeni na nowo, nasz duch odnawia utraconą więź z Bogiem, co oznacza obdarzenie życiem wiecznym, czyli życiem trwałym, pełnym.
- Poprzez całe życie odbywa się proces uświęcenia, gdy Słowo Boże i Duch Święty poprzez ducha (człowieczego) uświęca, oczyszcza naszą duszę (umysł, uczucia, wolę).

(1 P 1,22 GB) Skoro oczyściliście swoje dusze, będąc posłuszni prawdzie przez Ducha ku nieobłudnej braterskiej miłości, czystym sercem jedni drugich gorąco miłujcie;

- W dniu powrotu Chrystusa otrzymamy nowe ciała, co będzie zakończeniem ziemskiego etapu zbawienia. Trójjedność człowieka wymaga „trójstopniowego zbawienia”, aby z doczesności człowiek mógł znaleźć się w wieczności.

Ten proces zbawienia nie jest jeszcze zakończony, bowiem czasy: przeszły, teraźniejszy i przyszły czasownika „zbawić” są w pewnym stopniu analogiczne do rzeczowników: • usprawiedliwienie, • uświęcenie i • uwielbienie. Wszystkie razem stanowią pełne zbawienie, pełne odkupienie. Dzięki temu jesteśmy uwolnieni od kary za grzech, jego mocy i obecności grzechu. Oczekuje nas stan uwielbienia, doskonałości, trwałości, a to możliwe jest dopiero w wieczności, w bezpośredniej obecności Boga.

J 17,1-5.22-24. 1 To powiedział Jezus, a podniósłszy oczy swoje ku niebu, rzekł: Ojcze! Nadeszła godzina; **uwielbij** Syna swego, aby Syn **uwielbił** ciebie; 2 Jak mu dałeś władzę nad wszelkim ciałem, aby dał żywot wieczny tym wszystkim, których mu dałeś. 3 A to jest żywot wieczny, aby poznali ciebie, jedynego prawdziwego Boga i Jezusa Chrystusa, którego posłałeś. 4 Ja cię **uwielbiłem** na ziemi; **dokonałem dzieła**, które mi zleciłeś, abym je wykonał; 5 A teraz Ty mnie **uwielbij**, Ojcze, u siebie samego tą **chwałą**, którą miałem u ciebie, zanim świat powstał.

22 A Ja dałem im **chwałę**, którą mi dałeś, **aby byli jedno, jak my jedno jesteśmy**. 23 Ja w nich, a Ty we mnie, aby byli **doskonali w jedności**, żeby świat poznał, że Ty mnie posłałeś i że ich umiłowalesz, jak i mnie umiłowalesz. 24 Ojcze! Chcę, aby ci, których mi dałeś, byli ze mną, gdzie Ja jestem, aby **oglądali chwałę** moją, którą mi dałeś, gdyż umiłowalesz mnie przed założeniem świata.

Oglądanie chwały Boga tutaj

Wj 16:10 I stało się, gdy jeszcze Aaron przemawiał do całego zboru synów izraelskich, zwrócili się ku pustyni, a oto **ukazała się chwała Pańska w obłoku**.

Wj 24:16 I zamieszkała **chwała Pana** na górze Synaj, a obłok okrywał ją przez sześć dni. Siódmego dnia zawołał na Mojżesza z obłoku. 17 A **chwała Pana** **wyglądała w oczach synów izraelskich jak ogień trawiący na szczycie góry**.

Wj 29:43 Objawię się tam synom izraelskim, a miejsce to będzie poświęcone moją **chwałą**.

Wj 33:18.22. 18 I rzekł Mojżesz: Pokaż mi, proszę, **chwałę** twoją! (...) 22 A gdy przechodzić będzie **chwałą** moja, postawię cię w rozpadlinie skalnej i osłonę cię dłonią moją, aż przejdę.

Wj 40:34-35. 34 Wtedy obłok zakrył Namiot Zgromadzenia, a **chwałą** Pana nappełniła przybytek. 35 Mojżesz nie mógł wejść do Namiotu Zgromadzenia, gdyż spoczywał na nim obłok a **chwałą** Pana nappełniała przybytek.

Kpl 9:6 Wtedy rzekł Mojżesz: Uczyńcie to, co nakazał Pan, a ukaże się wam **chwałą** Pana.

Kpl 9:23 Mojżesz i Aaron weszli do Namiotu Zgromadzenia, a potem wyszli i błogosławili lud, a **chwałą** Pana ukazała się całemu ludowi.

1 Sm 4:21-22. 21 (Synowa Helego) Nazwała natomiast dziecko Ikabod, mówiąc: Odeszła **chwałą** od Izraela z powodu zdobycia Skrzyni Bożej i z powodu jej teścia i męża. 22 Rzekła: Odeszła **chwałą** od Izraela, gdyż zdobyta została Skrzynia Boża. (8x)

Lk 2:9 I anioł Pański stanął przy nich, a **chwałą Pańską** zewsząd ich oświeciła; i ogarnęła ich bojaźń wielka.

Lk 2:14 **Chwałą** na wysokościach Bogu, a na ziemi pokój ludziom, **w których ma upodobanie**.

Lk 9:32 A Piotra i jego towarzyszy zmógł sen. A gdy się obudzili, ujrzeli **chwałę Jego** i tych dwóch mężów, którzy przy nim stali.

Lk 21:27 I wówczas ujrzą Syna Człowieczego, przychodzącego w obłoku z mocą i wielką **chwałą**.

J 1:14 A Słowo ciałem się stało i zamieszkało wśród nas, i ujrzeliśmy **chwałę** Jego, **chwałę**, jaką ma jedyny Syn od Ojca, pełne łaski i prawdy.

J 2:11 Takiego pierwszego cudu dokonał Jezus w Kanie Galilejskiej; i objawił **chwałę** swoją, i uwierzyli weń uczniowie jego.

J 5:44 Jakże możecie wierzyć wy, którzy nawzajem od siebie przyjmujecie **chwałę**, a nie szukacie **chwały** pochodzącej od tego, który jedynie jest Bogiem? **12:43** Umiłowali bowiem bardziej chwałę ludzką niż chwałę Bożą.

J 11:40 Rzekł jej Jezus: Czyż ci nie powiedziałem, że, jeśli uwierzysz, oglądać będziesz **chwałę** Bożą?

J 17:5 A teraz Ty mnie uwielbij, Ojczy, u siebie samego tą **chwałą**, którą miałem u ciebie, zanim świat powstał.

J 17:22 A Ja dałem im **chwałę**, którą mi dałeś, aby byli jedno, jak my jedno jesteśmy.

J 17:24 Ojczy! Chcę, aby ci, których mi dałeś, byli ze mna, gdzie Ja jestem, aby oglądali **chwałę** moją, którą mi dałeś, gdyż umiłowałeś mnie przed założeniem świata.

Dz 7:2.55. 2 On zaś odrzekł: Mężowie bracia i ojcowie, słuchajcie! **Bóg** **chwały** ukazał się ojcu naszemu Abrahamowi, gdy był w Mezopotamii, zanim zamieszkał w Haranie, (...) 55 On zaś, będąc pełen Ducha Świętego, utkwivszy wzrok w niebo, ujrzał **chwałę** Bożą i Jezusa stojącego po prawicy Bożej

Rz 1:23 I zamienili **chwałę** nieśmiertelnego Boga na obrazy przedstawiające śmiertelnego człowieka, a nawet ptaki, czworonożne zwierzęta i płazy;

Rz 2:7 Tym, którzy przez trwanie w dobrym uczynku dają do **chwały** i czci, i nieśmiertelności, da żywot wieczny;

Rz 3:23 Gdyż wszyscy zgrzeszyli i brak im **chwały** Bożej,

Rz 5:2 Dzięki któremu też mamy dostęp przez wiarę do tej łaski, w której stoimy, i chlubimy się nadzieją **chwały** Bożej.

Rz 6:4 Pogrzebani tedy jesteśmy wraz z nim przez chrzest w śmierć, abyśmy jak Chrystus wskrzeszony został z martwych przez **chwałę** Ojca, tak i my nowe życie prowadzili.

Rz 8:18 Albowiem sądzę, że utrapienia teraźniejszego czasu nic nie znaczą w porównaniu z **chwałą**, która ma się nam objawić.

Rz 9:4.23. 4 Izraelitów, do których należy synostwo i **chwałą**, i przymierza, i nadanie zakonu, i służba Boża, i obietnice, 23 A uczynił tak, aby objawić bogactwo chwały swojej nad naczyniami zmiłowania, które uprzednio przygotował ku chwale,

1 Kor 2:8 Której żaden z władców tego świata nie poznał, bo gdyby poznali, nie byłiby **Pana chwały** ukrzyżowali.

1 Kor 11:7 Mężczyzna bowiem nie powinien nakrywać głowy, gdyż jest obrazem i odbiciem **chwały** Bożej; lecz kobieta jest odbiciem **chwały** mężczyzny.

2 Kor 3:7-11. 7 Jeśli tedy służba śmierci, wyryta literami na tablicach kamiennych taką miała **chwałę**, że synowie izraelscy nie mogli patrzeć na oblicze Mojżesza z powodu przemijającej wszak jasności oblicza jego, 8 Czy nie daleko więcej **chwały** mieć będzie służba ducha? 9 Jeśli bowiem służba potępienia ma **chwałę**, daleko więcej obfituje w **chwałę** służba sprawiedliwości. 10 Albowiem to, co niegdyś miało **chwałę**, teraz nie ma **chwały** z powodu **chwały**, która tamtą przewyższa. 11 Jeśli bowiem **chwałę** miało to, co przemija, daleko więcej jaśnieje w chwale to, co trwa.

2 Kor 3:18 My wszyscy tedy, z odsłoniętym obliczem, oglądając **jak w zwierciadle** **chwałę** Pana, zostajemy przemienieni w ten sam obraz, **z chwały w chwałę**, jak to sprawia Pan, który jest Duchem.

2 Kor 4:6 Bo Bóg, który rzekł: Z ciemności niech światłość zaświeci, rozświecił serca nasze, aby **zajaśniało** **poznanie** **chwały** Bożej, która jest **na obliczu Chrystusowym**.

2 Kor 4:17 Albowiem nieznaczny chwilowy ucisk przynosi nam przeogromną obfitość wiekuistej **chwały**,

Ef 1:12.14. 12 Abyśmy się przyczyniali do **uwielbienia** **chwały** jego, my, którzy jako pierwsi nadzieję mieliśmy w Chrystusie. 14 Który jest rękoią dziedzictwa naszego, aż nastąpi odkupienie własności Bożej, ku **uwielbieniu** **chwały** jego.

Ef 1:17-18. 17 Aby Bóg Pana naszego Jezusa Chrystusa, **Ojciec** **chwały**, dał wam Ducha mądrości i objawienia ku poznaniu jego, 18 I oświecił oczy serca waszego, abyście wiedzieli, jaka jest nadzieja, do której was powołał, i jakie **bogactwo** **chwały** jest udziałem świętych w dziedzictwie jego,

Ef 3:16 By sprawił według **bogactwa** **chwały** swojej, żebyście byli przez Ducha jego mocą utwierdzeni w wewnętrznym człowieku,

Ef 5:27 Aby sam sobie przysposobić **Kościół pełen** **chwały**, bez zmyły lub skazy lub czegoś w tym rodzaju, ale żeby był święty i niepokalany.

2 Tes 1:9 Poniosą oni karę: zatracenie wieczne, **oddalenie** od oblicza Pana i od **chwały** jego majestatu,

2 Tes 2:14 Do tego też powołał was przez ewangelię, którą głosimy, abyście **dostąpili** **chwały** Pana naszego, Jezusa Chrystusa.

Ap 21:11.23-24. 11 (Miasto) Mające **chwałę** Bożą; **blask** jego podobny do blasku drogiego kamienia, jakby jaspisu, lśniącego jak kryształ. 23 A miasto nie potrzebuje ani słońca ani księżyca, aby mu świeciły; oświetla je bowiem **chwała** Boża, a lampą jego jest Baranek. 24 I chodzić będą narody w światłości jego, a królowie ziemi wnosić będą do niego **chwałę** swoją.

Zapowiedzi oglądania chwały Boga tam

J 12:26 Jeśli kto chce mi służyć, niech idzie za mną, a gdzie Ja jestem, tam i sługa mój będzie; jeśli kto mnie służy, **uczci go Ojciec mój**.

J 13:36 Rzekł mu Szymon Piotr: Panie, dokąd idziesz? Odpowiedział Jezus: Dokąd idę, ty **teraz** ze mną iść nie możesz, ale **potem** pójdziesz.

J 14:2 W domu Ojca mego wiele jest mieszkań; gdyby było inaczej, byłbym wam powiedział. Idę przygotować wam miejsce. 3 A jeśli pójde i przygotuję wam miejsce, przyjdę znowu i **wezmę was do siebie**, abyście, gdzie Ja jestem, i wy byli.

Rz 8:16 Ten to Duch świadczy wspólnie z duchem naszym, że dziećmi Bożymi jesteśmy. 17 A jeśli dziećmi, to i dziedzicami, dziedzicami Bożymi, a współdziedzicami Chrystusa, jeśli tylko razem z nim cierpimy, abyśmy także **razem z nim uwielbieni byli**. 18 Albowiem sądzę, że utrapienia teraźniejszego czasu nic nie znaczą w porównaniu z chwałą, która ma się nam objawić. 19 Bo stworzenie z tęsknotą oczekuje objawienia synów Bożych, 20 Gdyż stworzenie zostało poddane znikomości, nie z własnej woli, lecz z woli tego, który je poddał, w nadziei, 21 Że i samo stworzenie będzie wyzwolone z niewoli skażenia ku **chwalebnej wolności** dzieci Bożych.

2 Tm 2:10-13. Dlatego wszystko noszę przez wzgląd na wybranych, aby i oni **dostąpili zbawienia**, które jest w Chrystusie Jezusie, wraz z **chwałą wiekiową**. 11 Prawdziwa to mowa: Jeśli bowiem z nim umarliśmy, z nim też żyć będziemy; 12 Jeśli z nim wytrwamy, z nim też królować będziemy; jeśli się go zaprzemy, i On się nas zaprze; 13 Jeśli my nie dochowujemy wiary, On pozostaje wierny, albowiem samego siebie zaprzeć się nie może.

1 J 3:2 Umiłowani, **teraz** dziećmi Bożymi jesteśmy, ale jeszcze się nie objawiło, czym będziemy. Lecz wiemy, że gdy się objawi, **będziemy** do niego podobni, gdyż ujrzymy go takim, jakim jest.

Tutaj warto zaprzyjaźnić się z Jezusem, zadzierzgnąć z Nim nierozzerwalną więź, aby tam być w gronie zbawionych, w gronie tych, którzy na weselu Baranka będą Oblubienicą, a nie gośćmi.